

Sygdom mod 1,328 i Fjor. Medens der i 1882—86 paa 1,000 Indbyggere var 3,7 Tilfælde, i 1887—91 3,0, i 1892—96 2,4, i 1897—1901 1,8, i 1902—06 2,2, saa var der i 1908 5,3 Tilfælde, og selv om det samme ikke er Tilfældet ude i Provinserne, er det dog meget daarlige Tilstande, som ere raadende der, og dette opfordrer til, at vi faa denne Sygdom ind under den offentlige Bekæmpelse. Der bør være gratis Kur og Pleje og Desinfektion. Nu er vist omtrent et Antal af 3,000 i Løbet af det sidste Aar blevet behandlet paa vore Hospitaler; men i alt er der i de sidste Aar gennemsnitlig af scabies et Antal Tilfælde af mellem 8,000 og 9,000. Den Mand, der udgiver den Medicinalberetning, jeg har her, Dr. Carlsen, har oplyst for mig, at ved den Undersøgelse, han har ladet foretage, har han udregnet, at der vilde medgaa et Beløb af 36,000 Kr. til den offentlige Behandling af alle dem, der angribes af denne Sygdom. I øvrigt skal jeg henvise til, at der i Beretningen af Medicinalstatistikeren Carlsen for Aaret 1906 findes nogle Bemærkninger, som det er vel værd at erindre sig, naar Talen er om at faa denne Sygdom underkastet offentlig Behandling. Han siger saaledes: „Det ses, at Sygetallene i 8 af de 11 Aar holde sig ret konstant paa omtrent samme Punkt, og at Aarene 1898, 1903 og 1904 frembyde paafaldende store Tal, saaledes at Antagelsen af ætiologiske Momenter af forbigaaende, temporær Betydning ikke kan afvises som umulig. . . . Lægen i Gissel-feldt beskriver en lille Epidem i Braaby, som fremkaldte Panik hos Befolkningen, der ikke vilde sende deres Børn i Skole, da det hed sig, at mange af Børnene vare fnattede. Sygdommen er paa Landet en meget ubehagelig Gæst; det er en almindelig Tro, at den opstaar ved Urenlighed, hvorfor det at paadrage sig den betragtes som en Skam og Lægens Paavisning af den næsten som en Fornærmelse; samtidig haves meget uklare og overdrevne Forestillinger om dens Smitsomhed.“ Og sluttelig henleder Lægen Opmærksomheden paa, at som Følge af, at denne Sygdom ikke er inde under offentlig Behandling, benyttes ofte Husmidler, som medføre andre Sygdomme og til Tider have medført dødelig Udgang. Da det, som sagt, er den ubemidlede Del af Befolkningen, der ofte er henvist til at bo i sundhedsfarlige Rum, der rammes af denne Sygdom, skulde jeg mene, der var særlig Grund til, at det offentlige tog sig af Bekæmpelsen af denne Sygdom.

I sin Beretning for 1907 fremkommer Lægen med nogle Meddelelser, som ere af Interesse for, hvorledes denne Sygdom grasserer i de enkelte Landsdele. Han meddeler saaledes: „Fra Nykøbing F. berettes om den tiltagende Udbredelse i Landkredsen . . . I Saksøbing optraadte enkelte større Epidemier paa nogle Herregaarde blandt Polakker og Tjenestefolk. En Læge i Sæby bemærker: Fnat er særdeles hyppig blandt Tjenestetyende, befordres ved den tiltagende Usædelighed. I Mariager By gav det usædvanlig høje Tal paa anmeldte Anledning til et Eftersyn af Børnene i Kommuneskolen efter Skolekommissionens Bestemmelse (Resultatet anføres ikke); i Dalbøyneder i samme Distrikt smittede en Karl, som havde rejst med et Cirkusselskab, en hel Gaards Besætning. En Læge i Skødstrup (Hornslet) behandlede 32 Tilfælde, hvoraf Halvdelen hos Polakker. Viborg skal efter en Læges Udtalelse være „gennembefængt med Fnat“. En Læge i Skive kalder Sygdommen for „Vestjyllands Plage“ og ser kun Hjælp i jævnlige Eftersyn af Skolebørn og gratis Sygehusbehandling. . . . I Herning skal Sygdommen være meget udbredt. Fra Varde berettes: Fnat er mere udbredt end nogen Sinde; der burde visiteres i Skolerne Foraar og Efteraar. Meget hyppigt er Tjenestepigen Smittebærer; der hersker den Uskik, at et af Børnene deler Seng med Pigen. Fra Grindsted berettes, at Fnat flourer i uhyggelig Grad; en Epidem i Ansager dæmpedes først, da der blev foretaget Eftersyn af Skolebørnene. I Kolding under Ribe Fysikat forekom Fnat hyppigere end nogen Sinde.“ Disse Oplysninger, statistiske og holdte i en almindelig Form, tale for, at vi skride til en Bekæmpelse af denne Sygdom ved de Midler, der staa til Samfundets Raadighed. Jeg skal derfor opfordre den højtærede Justitsminister til, hvad der vil være meget let for ham, at faa udarbejdet et Forslag i saa Henseende, ligesom det ogsaa vil være en let Sag at faa det gennem Rigsdagen som en Ændring til Epidemi-loven. Det vilde betyde et utvivlsomt Gode og bevirke større Renlighed, saa vi maaske i Aarenes Løb kunde faa tilintetgjort en i og for sig ikke farlig, men højst ubehagelig Infektionssygdom.

I de sidste Dage har Højesteret behandlet en eller rettere to Sager, der berørte en Præste-Affære fra Midtjylland, for lukkede Døre. Der er fra visse Dele af Pressen rejst Krav om, at denne Sag skulde have været underkastet Behandling